

Актори Херсонського театру готуються підкорити Штутгарт

26-01-2018 10:22

Днями, до Херсонського театру, завітали знані в Україні та за її межами гості: режисер Андрій Май та драматург Андрій Курочкін. Розпочалась робота над спільним українсько-німецьким проектом, що має попередню назву – «1918-2018», презентація якого невдовзі стане «світовою прем'єрою». Копродукція двох державних театрів – Херсонського та Штутгартського про те, як ламає людину будь-яка система, на прикладі реальних життів та подій Першої світової війни.

Виставу буде презентовано на XX Міжнародному театральному фестивалі «Мельпомена Таврії», 17-го травня цього року.

Наступного місяця Херсонський театр готується прийняти німецьких акторів, яких очікує насичений репетиційний тиждень.

У свою чергу актори ХОАМДТ ім. Миколи Куліша навесні поїдуть до Німеччини, де проведуть аж п'ять тижнів. Роботи пана Андрія на сцені херсонського театру звучать завжди актуально і гостро.

Вистави молодого режисера херсонський глядач завжди сприймав позитивно. Це і «Мина Мазайла» Миколи Куліша, і «День за днем, день за днём, день за днем» херсонських драматургів. Наразі, Андрій Май взявся втілювати проект, який для херсонського театру ще більше розширив культурні горизонти та відкрив можливості обміну досвідом.

Принаймні, такого ще в Херсоні не було! Як народилась ідея цього проекту та що невдовзі очікувати херсонським глядачам, розповів, натхненний ідеєю документальної вистави, режисер Андрій Май, з яким нам пощастило поспілкуватись...

Як виникла ідея та яка мета цього проекту?

- Я сам херсонець. У нашому місті є дуб – це місце відпочинку людей у парку, біля якого розстрілювали людей... Досліджуючи історію своєї родини я з'ясував, що під ним там був розстріляний мій прадідусь. Це відбулось, коли у місто перший раз зайшли радянські війська. Історія моєї родини вплинула на те, що я почав замислюватись над темою «людина проти системи».

А почалось все з того, що якось один відомий театральний критик Томас Вернер написав розгорнуту статтю про мої вистави, які я ставив у Києві та Черкасах. Ця стаття випадково потрапила до рук керівника Штутгартського державного театру Арміна Петраса. Він зацікавився мною і згодом запропонував поставити виставу в їхньому театрі, на мій смак. Він питав чи не хочу я поставити Булгакова чи Чехова. І саме тоді я згадав про дуб.

Тому що це історія дуба в парку, де раніше були розстріли і могили, а зараз гуляють діти – своєрідний парадокс, що поєднується в квінтесенцію всього життя. Століття незламної системи. Адже ми теж всі люди театру знаходимось в системі... Тож я йому розповів про цю тему, що мене хвилювала і він сказав, що це прекрасна ідея, яка його цікавить і ми почали думати яким чином це може стати виставою.

Так як я займаюсь напрямком документального театру, то скеровувались рухи на дослідження, з одного боку, а з іншого на створення Максимом Курочкіним, знаним драматургом, нового драматургічного тексту.

На якому етапі роботи проект, що вже зроблено на сьогодні?

Зроблено багато і нічого. Так постійно можна говорити про щось в своєму житті, а що зроблено в твоєму житті. Що зроблено в театрі? Іноді виставу дивишся, а нічого ж не зроблено... Тому, наразі зроблені дослідницькі кроки. Адже місяць ми, з постановочною групою, перебували в Штутгарт.

Там працювали з акторами, взяли участь у низці ворк-шопів. Ми їздили до моєї родини, тому що базою для цієї вистави є дослідження двох гілок мого роду. Однієї, яка мешкала і мешкає в Херсоні та іншої – тієї, що мешкала в Україні, до Другої Світової війни, але нацизм з одного боку, а комунізм з іншого вніс свої корективи в життя і зараз

родина мешкає в Німеччині

Ми їздили до моєї родини і спілкувались з найстаршими, які ще пам'ятають, як Другу Світову так і тих, хто був до 1918-го року. Ми, власне, вивчали німецький контекст. Потім ми проводили український кастинг та формулювали тезу для вистави, а також напрямки нашої подальшої роботи. Шукали фокус, на який ми будемо скеровувати нашу роботу.

А цього разу ми познайомились з українськими акторами, з тим як вони резонують цією темою...

Чому обрали херсонський театр для втілення цього проекту?

Херсон – моє рідне місто і в Херсоні є дуб, про який я говорив, а також є розуміння того, що коріння росте в різні боки. Так, я міг робити це незалежно і не долучати херсонський театр, але мені дуже захотілось, щоб після стількох років відбувся діалог не тільки двох державних театрів, а й двох держав, на цю непросту болючу тему.

Держава має нести відповідальність за те, що відбувалось чи відбувається, а ми маємо розуміти на якому етапі розвитку знаходимось і хто ми є, з чого складаємось... Хочеться, щоб про це говорили театри і держави.

Які ваші творчі передчуття, що ви очікуєте?

Я очікую плідний робочий процес...

Спілкувались Анна Масловець та Єлизавета Тарасова

Фото Анни Масловець

ОСТАННІ НОВИНИ

Збори по кіокушинкай карате у Скадовську зібрали понад півтисячі учасників